

ורד אהרונוביץ, "אבא", בטון ואלומיניום

"חיליק, איך קוראים לך?" היא סידרה את הצווארון שלו. "איך קוראים לך?" ארשת של תדהמה עלתה על פניו, היא נישקה אותו. "חי...? חי...?" היא השתתקה והמתינה, "חי...? חיליק, נכון?" אבא חייה. היא נישקה אותו על הלחי ושוב על השפתיים, ובאותה פתאומיות התרוממה וחזרה לשבת על הכיסא.

"הוא יודע לענות רק על שאלה אחת", היא אמרה והסתכלה עליו בריכוז, "תכף תראי." "חיליק, איך קוראים לאמא שלך?" אבא הסתכל עליה.

"איך קוראים לאמא שלך חיליק?"

אבא המשיך לנעוץ בה מבט ולבסוף אמר בקול יציב: "ברוניה."

"ראית מה זה? רק את השם של אמא שלו הוא יודע להגיד."

אישה צעירה התקרבה אלינו ובזמן שבחנה אותי שאלה את אהובה אם אני הבת שלה. אהובה ענתה בחיוב. היא עשתה את זה במהירות ובטון גבוה מדי, והאישה נשארה לעמוד במקום וחיכתה להמשך.

השקר הימם אותי ובאופן לא צפוי חשף אמת גדולה יותר. והאמת היתה שהכל עדיף על

פני האמת. אהובה העדיפה לשקר שקר מטופש. האופציה השנייה היתה גרועה יותר. היא לא רצתה שידעו שהגבר האדיר הזה, הגבר שלה, היה פעם של אישה אחרת, שהילדים שלה הם לא הילדים היחידים שלו.

"אני הבת שלך", אמרתי וחיכתי לאישה שהמתינה לתשובה, "אבל לא הבת שלה."

אחת החולות צעקה כבר רבע שעה ברציפות. "צריך להחזיק לה את היד ואז היא מפסיקה. היא חושבת שמישהו בא להרוג אותה", אהובה קמה והלכה לבקש עזרה. עכשיו נשארנו לבד. "אבא", אמרתי ברכות. רציני שיסתכל עלי לפני שאני נוגעת בו. את ההסכמה שלו לא יכולתי לקבל. הנחתי את ידי על ידו. הוא המשיך למלמל והפנה ממני את המבט. ניסיתי להבין מה הוא אומר, אבל לא הצלחתי. ליטפתי בזהירות את יד המתאגרף שלו ולא הפסקתי גם כשאהובה חזרה.

"בוא, בוא נלך קצת." אהובה רחפה את השולחן כדי לעמוד מולו ותפסה בידיו. "בוא חיליק, קום, נעשה סיבוב." הסתכלתי על כפות רגליו. הן היו לבנות ונקיות בתוך הסנדלים השחורים. "אנחנו עושים סיבוב כל יום. לפעמים אנחנו יורדים למטה. ראית כמה נחמד שם?" נעמדתי וזזתי הצידה. הוא רכן קדימה והתרומם. "בוא חיליק."

אבא עשה צעד מגושם. התרחקתי כדי לאפשר לו להתקדם. הוצאתי את הטלפון הנייד ולמרות שהרגשתי בושה צילמתי אותו. ראיתי את המבט של אהובה. יכול להיות שרצתה להתנגד, אבל היא היתה עסוקה מדי. הלכתי אחורה עם הפנים אליו. אבא הלך באיטיות ושרק ללא קול. עיניו הסתכלו סביב, התעכבו